SVOBODA СВОБОДА

UKRAINIAN DAILY — УКРАЇНСЬКИЙ ЩОДЕННИК

Пам'ятайте про Україну!

VOL. XCIV. No. 205. JERSEY CITY and NEW YORK, SATURDAY, OCTOBER 24, 1987 CENTS 25 ЦЕНТІВ ДЖЕРЗІ СИТІ і НЮ ЙОРК, СУБОТА, 24-го ЖОВТНЯ 1987 Ч. 205. РІК XCIV.

КОЛИШНІ ПОЛІТИЧНІ В'ЯЗНІ СТВОРИЛИ НОВУ ГРУПУ В УКРАЇНІ

Джерзі Сити, Н. Дж. — Повідомленням з 3-го жовтня ц.р., п'ять колишніх політичних в'язнів в Україні — Василь Барлядіяну, Іван Гель, Михайло Горинь, Зорян Попадюк і Вячеслав Чорновіл — рішили створити Ініціятивну групу для звільнення українських в'язнів сумління в Україні. У звідомленні вони ствердили, що дальше існування в'язнів сумління іде в розріз з міжнародними договорами, що їх підписав СССР, совєтською конституцією, як теж із тими демократичними змінами, які можна помітити в останньому часі в країні.

Новостворена група є першою також організацією в Україні від часу зліквідування Української Гельсінкської Групи.

Ініціятивна група доказує, що дальша демократизація в СССР ніяк не іде в парі з реальною політичною ситуацією, а „підтримка демократизації розбивається об дроти концентраційних таборів". Організатори групи закликаючи уряд СССР:

* Виключити із Кримінального кодексу УССР, як також з кодексів інших республік, ці точки, які дають право арештувати тих, які боролися за демократизацію;
* Регабілітувати в'язнів сумління, що померли в карних таборах;
* Повернути в Україну тлінні останки тих політичних в'язнів, що померли в таборах.

У зверненні члени групи повідомляють, що вони будуть давати інформації про політичні події в СССР і що вони готові співпрацювати з іншими організаціями, що мають подібні цілі так в СССР, як і поза його границями.

Створення цієї нової групи в Україні припало на час посиленої активности поміж дисидентами і колишніми політичними в'язнями.

В дні 6-го жовтня ц.р. чотири московські активісти подали до відома, що творять відділ Міжнародного

(Закінчення на стор. 4)

ВЛАДИКА А. ҐОРНЯК ЗРЕЗИҐНУВАВ ІЗ ПОСТУ ЕКЗАРХА

Джерзі Ситі, Н. Дж. Як інформують церковно-релігійні джерела з Риму, Єпископ Августин Горняк, ЧСВВ, екзарх українців-католиків у Великобританії, зрезигнував із свого становища.

Як відомо, у Великій Британії від понад десятки років існує конфлікт поміж деякими вірними УКЦеркви і Єпископом Горняком на тлі визнання Патріярхату. Єпископ Горняк відмовився визнати існування Патріярхату, хоча в принципі був за Патріярхатом. Він мотивував своє становище браком формального визнання Патріярхату Ватиканом. Частина вірних гостро протиставилась до такого становища Владики Горняка, у наслідок чого дійшло до цілого ряду неприємних інцидентів, які віднотовувала англійська преса.

З резигнацією Владики Горняка пов'язані надії на привернення правопорядку в українських церковно-релігійних колах у Великій Британії та до нормалізації релігійного життя.

Ці самі кола повідомляють, що до часу назначення нового екзарха юрисдикцію над екзархатом у Великій Британії передано Владиці Михайлові Гринчишинові з Франції.

Іран знову обстріляв кувайтський нафтовий термінал

Кувайт. Представник міністерства оборони Кувайту повідомив, що в четвер, 22-го жовтня, коло 11 години ранку іранська ракета вибухнула на острівному кувайтському нафтовому терміналі Аль Ахмаді, викликавши пожежу і причинивши значну шкоду. Біля 20 осіб були евакované з терміналу, в тому числі троє — поранених. Доля решти персоналу покищо невідома.

Міністер оборони Кувайту повідомив, що ракета була випущена з окупованого Іраном півострова Фао в північній частині Перської затоки і зафіксована кувайтськими радарами.

Кувайт недавно звернувся до З'єдинених Стейтів з просьбою продати йому зенітну і протиракетну військову техніку. ЗСА мають засоби для знищення у повітрі ракет „Сілкворм", які летять досить повільно.

Звук вибуху було добре чути в самому Кувайті, що знаходиться 30 кілометрів від терміналу. Кореспонденти повідомляють також про густі клуби диму, що появилися над Аль Ахмаді.

Термінал на одноіменному острові є єдиним у Кувайті місцем, де можуть завантажуватися великотонажні танкери. З материком його зв'язує мережа підводних нафто- і газопроводів. Під час вибуху біля пристаней терміналу не було ні одного танкера.

З району Перської затоки повідомляють, що караван кувайтських танкерів, який пливе під американським прапором і в супроводі бойових кораблів ЗСА, досягнув територіяльних вод Бахрейну у південній частині затоки. В його склад входять танкери „Оушен Ситі" і „Ґес кінг".

В Ливані проіранська група релігійних фанатиків „Джігад", в чиїх руках перебувають французькі і американські заклалники, опублікувала звідомлення, в якому говориться про підготову „тисяч месників", готових нанести удар по об'єктах ЗСА.

ПРЕЗИДЕНТ Р. РЕҐЕН ГОВОРИТЬ ПРО СТАБІЛЬНІСТЬ ЕКОНОМІКИ

Президент Р. Реґен

Вашінгтон. Президент Роналд Реґен заявив у четвер ввечорі, 22-го жовтня ц.р., під час півгодинної пресової конференції, що він особисто і його дорадники не вірять у раптовий спад американської економіки, бо всі познаки говорять радше про поліпшення, крім скока на доляровій біржі, які правдоподібно, пов'язані частинно з високим дефіцитом в державному бюджеті, а частинно із загостренням ситуації на Близькому Сході, зокрема у Перській затоці.

При тій нагоді Президент поінформував представників засобів масової інформації, які, до речі, не зустрічались з ним на формальній пресконференції повних сім місяців, що він є готовий до започаткування розмов з керівниками обидвох палат Конгресу, а також відповідальними лідерами демократичної більшости в Палаті Репрезентантів і Сенаті, на тему зменшення дефіциту у бюджеті та вислухати їхніх аргументів про підвищення федеральних податків, хоч він особисто переконаний, що не прихід до державної каси, а розхід (забагато витрат), є причиною коливання в господарчому секторі.

Президент Р. Реґен заповів також покликання тричленної комісії, яку очолюватиме колишній сен. Ніколас Брейді, республіканець з Ню Джерзі, яка займеться докладною перевіркою спаду стаків на біржі, а також уповноважив Говарда Бейкера, секретаря Департаменту скарбу і Джеймса Бейкера, шефа штабу Білого Дому, зайнятися переговорами між Адміністрацією і представниками обидвох палат Конгресу та лідерами Палати Репрезентантів і Сенату.

Відповідаючи на чисельні питання кореспондентів, Президне ЗСА порушив цілий ряд інших проблем, як, наприклад, конфліктну ситуацію у Перській затоці з підкресленням, що ЗСА й далі боронитимуть права вільної плавби торговельних кораблів на міжнародних водах і ембарга доставви зброї до Ірану; підтримав заходи для скликання міжнародної конференції для обговорення справ на Близькому Сході, включно з воєнним конфліктом між Іраном й Іраком і підписанням мирового договору з Ізраїлем; дав до зрозуміння, що його Адміністрація є готова говорити про зниження дефіциту в державному бюджетеі; подав до відома, що Уряд витратить в черговому фіскальному році один більйон долярів на поборення хвороби АІДС і знайдення ліків проти неї; заторкнув справу конструктивної співпраці ЗСА з Канадою і збільшення торгівлі між обидвома країнами; категорично відмовився від будь-яких концесій в користь СССР, якщо йдеться про Стратегічну оборонну ініціятиву, бо це найефективніша зброя і засіб проти нуклеарної війни і, очевидно, не забув згадати про поправу здоров'я Першої Лейді Ненсі, яку він особисто привіз із шпиталю до Білого Дому.

Як завжди у таких ситуаціях трапляється, під час пресконференції були деякі дуже гострі, неприємні для вуха і майже неприличні питання двох кореспондентів, які намагалися спровокувати Президента у двох важливих справах: Перської затоки, що він, мовляв, провокує аятоллу Хомейні, й економіки, але Р. Реґен, знаючи негативну поставу тих кореспондентів, дав собі раду на протязі двох хвилин. Можливо, кажуть деякі політичні спостерігачі, що через подібних кореспондентів, які намагаються бути настирливими, а в деяких випадках брутальними у відношенні до президента Р. Реґена, пресові конференції відбуваються чимраз рідше.

В кінці, тобто вже на відхідному, кореспонденти запитали чи буде і коли зустріч на вершинах між ним і совєтським керівником Михайлом Горбачовим. Р. Реґен, підсміхаючись заявив, що, мовляв, „як я маю про це знати, як державний секретар Джордж Шулц ще не закінчив розмов в Москві". В загальному пресконференція проходила на високому рівні.

Родина Гуцуляків жертвує на катедру культури

Едмонтон, Альта. — Тут збирають фонди на катедру української культури при місцевому університеті Альберти.

В останніх днях українське подружжя з Торонто, Ераст і Лідія Гуцуляки, зложили княжий дар у сумі 250,000 дол. на ту ціль і тим допомогли помітно до зібрання фондів, які потрібні на завершення цієї важливої для української культури катедри.

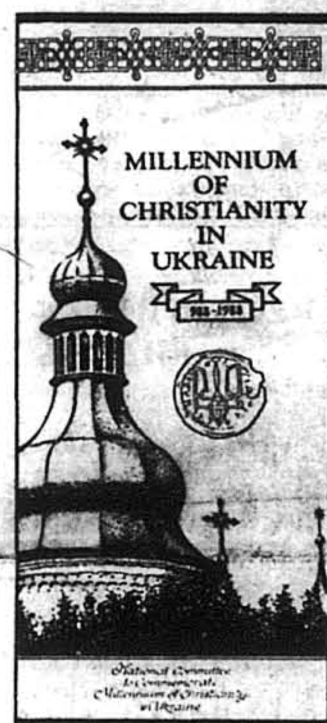
Е. і Л. Гуцуляки добре відомі українській спільноті в Торонто зі своєї активности у пластовому і загально-громадському житті.

Під час відвідин в Едмонтоні вони захопилися великою культурною працею, яка відбувається на тому терені і постановили зложити свій великий грошовий дар для встановлення так важливої катедри.

Вручення чека відбулося в окремій церемонії у присутності міністра вищого навчання Дейва Рассела, численних представників університету Альберти та української громади Едмонтону.

Даток Гуцуляків збільшив фонд до понад 800,000 дол., і потрібно ще тільки 120,000 для повного вивінування катедри української культури.

Крайовий Комітет видав англомовну брошурку про Тисячоліття

Заголовна сторінка брошурки.

Джерзі Ситі, Н. Дж. — Заходами Крайового Комітету Тисячоліття Християнства в Україні появилася чепурна брошурка в англійській мові з інформаціями про Київську Русь, про Володимира Великого і про національний український герб — тризуб. На початку брошурки міститься довша стаття-пояснення призначене для не-українців про 1000-річчя Хрищення України, як релігійну і національну спадщину України.

Крім того подано дуже коротко інформації про Україну, її теперішній статус, величину і положення, мову, населення та історію яка поділена на відповідні періоди.

Брошурка прикрашена рисунком церкви св. Софії в Києві перед її знищенням, мапою України, монетами з часів Володимира Великого із тризубом і його пам'ятником у Києві. На обкладинці брошурки одна із копул св. Софії і тризуб.

Подано також адресу Крайового Комітету і як можна складати пожертви на нього.

Брошурка може мати корисний вплив на поінформування чужинців про Тисячоліття Християнства в Україні. Замовляти її можна у канцелярії Крайового Комітету: National Committee To Commemorate Millennium of Christianity in Ukraine, 63 Fourth Ave., New York, N. Y. 10003.

В Польщі розпочалась нова хвиля арештів

Варшава, Польща. — Пресові агентства і акредитовані варшавським режимом західні кореспонденти інформують про нову хвилю арештів, що їх під теперішню пору переводять державні органи безпеки і міліція в Польщі. Арештують в першу чергу дисидентів, противників комуністичного режиму, критиків існуючої там тоталітарної системи, членів підпільної „Солідарности" і тих, які явно в Польщі і писанням за кордоном піддають гострій критиці теперішню політику компартії і уряду.

В Жарновце, біля Ґданьска, міліція і цивільні працівники державної безпеки заарештували більшу групу членів організації „За мир і збереження довкілля", які зорганізували демонстрацію і протестували проти започаткування будови першої в Польській Народній Респубіці атомової електростанції. Демонстранти несли транспаранти з написами: „Не хочемо Жарновцта", „Свобода і мир у цілому світії", „Не потрібно нам атомових експериментів" та інші. Один великий транспарант учасники демонстрації розгорнули на даху будинку так що його бачили усі прохожі і ті, які переїжджали автомобілями головною вулицею.

Згідно з описом очевидця, який є рівночасно членом згаданої групи, Вальдемара Турека, міліція і цивільні аґенти спочатку спокійно приглядалися ходові демонстрації, фотографували учасників, але коли число демонстрантів почало збільшуватись міліція почала втручатись, ділити демонструючих на менші групки, а „цивільні" арештували особливо крикливих, саджали до поліційних автомобілів і відвозили до місцевої тюрми.

Урядові і поліційні речники повідомили пізніше західніх кореспондентів, що заарештовані будуть поставлені під суд за нарушення спокою. Поліція, на думку багатьох політичних спостерігачів, не осягнула своєї цілі. Тоді коли повезли арештованих до тюрми, інша група учасників, успішно роздавала тисячі антикомуністичних і антиурядових летючок з розкриттям надужить, що їх допускаються партійні й урядові особи. Летючкою група також запротестувала виразно проти будови в Польщі нуклеарних електричних станцій. В одній з летючок згадується також про катастрофу в Чорнобилі і її жахливі наслідки, в першу чергу для населення в Україні.

Помер д-р К. Церкевич

Стетен Айленд, Н. Й. — Тут у четвер, 22-го жовтня ц.р. помер після важкої недуги на 76-му році життя д-р Константин Й. Церкевич.

Покійний був відомий із своєї активности на полі української мови та термінології і був головою Науково-Дослідного Товариства Української Термінології та автором численних словників, зокрема правописного словника української мови, який зложив разом із проф. Ярославом Рудницьким.

Панахида за св. п. д-ра К. Церкевича відбудеться в неділю, 25-го жовтня ц.р., о год. 8-ій вечора у похоронному заведенні Петра Яреми, при 129 7-ма вул. в Ню Йорку, похорони в понеділок, 26-го жовтня о год. 11-ій ранку з похоронного заведення на український православний цвинтар св. Андрія Первозванного в Савт Бавнд Бруку, Н. Дж.

Похоронне заведення буде відкрите в суботу, 24-го жовтня в год. 5-9, а в неділю в год. 2-7 і 7-9.

Покійний залишив у смутку дружину Еву, двох синів внуків і дальшу родину.

На концерті в Торонто виконають нові твори

Торонто. — Як інформує пресова комісія 5-го Світового Конгресу СФУЖО, напередодні його відбудеться під патронатом СФУЖО величавий концерт яким Товариство Української Опери Канади відзначує офіційне введення у 1000-річчя Християнства в Україні.

На концерті будуть виведені вперше два музичні твори українських композиторів: „Фрески св. Софії" — це концерт для арфи композиції В. Кікти, виконавцями якого будуть камерна оркестра і арфістка Джулі Ловман. Цей концерт буде вперше виконаний у Канаді; концерт-кантата для фортепіяну й мішаного хору композитора Юрія Фіяли — це світова прем'єра того твору.

Виконавцями будуть Український Оперний Хор Канади й піяністка Христина Петровська. Диригент і організатор концерту маестро Володимир Колесник.

Цей рідкісний в музичному світі концерт відбудеться тут на престижевій сцені Рой Томсон Голл у неділю, 8-го листопада ц.р. в год. 3-ій по полудні.

Конерт є рівночасно виявом зрозуміння і признання для українського зорганізованого жіноцтва, а організатори постаралися, щоб солістками в концерті були дві молоді жінки. Для підкреслення важливости того концерту і музичних прем'єр, що будуть на ньому виведені, напередодні його відбудуться доповіді, з яких одна буде присвячена сучасній музиці й ролі сучасних українських канадських композиторів. Серед доповідачів виступить Алексина Луї, яка була нагороджена як композитор року в Канаді. Вона буде гороврити про композитора Ю. Фіялу.

Нюйоркський комітет розголошує Тисячоліття

Афіша Тисячоліття.

Ню Йорк. — З метою дати якнайбільший розголос ювілеєві Тисячоліття в Україні Комісія зовнішніх зв'язків Метрополітального Комітету Тисячоліття в Ню Йорку виготовила придорожну афішу на великих таблицях з відповідним рисунком і написом в кольорах, „биллборд", роботи мисткині Люби Мазяр.

Афішу виготовлено за благословенням і співпрацею Митрополита Стефана Сулика і Єпископа Василя Г. Лостена, а до Митрополита УПЦ Мстислава, Владики Антонія як також до Владик Іннокентія Лотоцького і Роберта Москаля пішли від комісії відповідні письма з проханням про одобрення того проєкту. Проєкт виготовлений за порозумінням із Крайовим Комітетом Тисячоліття.

Тепер комісія звертається до усіх організацій та підприємств, щоб закупити такі придорожні афіші, яких ціна виносить 250 дол. Вони будуть розміщені професійною фірмою по містах та дорогах ЗСА у місяцях квітні або червні 1988 року.

Розраховується на те, щоб таких таблиць розміщено одночасно 500 і тим самим мільйони людей могли довідатися про цю вийняткову для українців річницю.

Важливим є також, щоб такі таблиці появилися в таких місцях ЗСА, де не живуть українці, але переїздить багато туристів інших національностей, як Єлловстовн та Йоземіті парки, Дісніленд та інші.

Придорожні афіші є величини 22.6x10.4 стопи, мають синьо-жовті кольори та вечорами будуть в більшості освічені.

Вже розсилається листи замовлення на ці афіші, але хто такого не дістав, а є зацікавлений у закупі чи уфундуванні такої афіші може замовляти її звертаючися до: Attn: Mrs B. Bachynsky, N. Y. Metropolitan Millennium Committee, 108 Second Ave., New York, N. Y. 10003.

Справа пильна бо залежно від кількости зголошень приступається до їх друку. Мінімально треба їх видрукувати 500. Зголошення приймається до 1-го грудня 1987 року.

У СВІТІ

АФГАНСЬКИЙ КЕРІВНИК компартії і президент тієї окупованої совєтською армією країни, Наджіб запропонував антикомуністичним повстанцям-муджагедінам започаткувати безпосередні переговори між представниками його уряду і речниками фронту для визволення Афганістану. Тим самим Наджіб признався, що проголошена ним кілька місяців тому політика національного об'єднання не принесла позитивних результатів. Афганський диктатор не входив у подробиці своєї заяви, але підкреслив, що йому вдалося встановити зв'язок з Національно-визвольним фронтом, який об'єднує сім партизанських груп. Очевидно, він, взоруючись на колишній заяві совєтського керівника Міхаїла Горбачова, запропонував створення коаліційного уряду, а вкінці вдався трохи до реторики і заявив що „вороги революції вмішуються до внутрішніх справ Афганістану і не допускають до єдности серед афганського народу".

ПРЕЗИДЕНТ ФРАНЦІЇ Франсуа Міттеран, який відбув недавно офіційну державну візиту в Західній Німеччині і зустрічався там з канцлером уряду Гельмутом Колем та іншими західньонімецькими представниками заявив кореспондентам, що його візита була дуже успішна під кожним оглядом. Франція і Західня Німеччина підписали кілька корисних для обидвох держав договорів про обопільну співпрацю, ненапад , торгівлю, економічну і культурну співпрацю, виміну науковими дослідами тощо. Одним з важливих договорів є зречення Франції з удару по Західній Німеччині атомовою зброєю у випадку агресії СССР і зайняття його військами німецької території, щоб запобігти дальшому просуванні совєтських військ на захід. Тепер єдиним ударом без попередження залишилася Москва і совєтська територія у випадку агресивних замірів Совєтського Союзу проти Західньої Европи. На влаштованому в його честь обіді Ф. Міттеран заявив, що французька нуклеарна зброя буде вжита тільки проти агресора.

В АМЕРИЦІ

ДЕПАРТАМЕНТ ТОРГІВЛІ повідомив, що усуває деякі вимоги на експорт деяких технологічних приладів до Сінгапуру. Ці зміни зайшли у наслідок нарікань американських підприємств на контролю експорту й тепер дозволятиметься вивіз таких речей як компютори до Сінгапуру, а звідти на перепродаж до 19-ох інших некомуністичних країн.

СТЕНЛІ КРЕЙМЕР ХОЧЕ продукувати ним режисерований фільм про Леха Валєнсу, основника польської забороненої профспілки „Солідарність". С. Креймер разом з сценаристом Деніелом Тарадашом, якого праці включають такі сценарії, як „Фром гір ту ітерніті", недавно повернулися з Варшави, де переговорювали з Валєнсою про згаданий фільм п. н. „Польонез".

ДЕПАРТАМЕНТ ПОВІТРЯНОЇ фльоти заявив, що відбуто дві успішні спроби нових ракет типу „Амраам", які вміють розрізняти намічені цілі. В обидвох випробуваннях 37 спроб були успішними з усіх 45.

КОЛИ БІЛЬШІСТЬ СЕНАТОРІВ заявились проти одобрення кандидатури судді Роберта Борка до Верховного Суду, то після трьох з половиною місяців від часу коли президент Роналд Реґен післав свою номінацію до Капітолю ця справа в середу, 21-го жовтня ц.р., опинила-ся на обговоренні цілого Сенату. Дебати розпочалися в атмосфері огірчення та взаємних обвинувачень.

УРЯД ПРЕЗИДЕНТА РОНАЛДА Реґена дозволятиме деяким нелегальним імігрантам залишитися в ЗСА, коли в них є близькі родичі, які кваліфікуватиуться на амнестію згідно з новим іміграційним законом. Аллен Нелсон, речник Служби іміграції та натуралізаї, заявив, що Уряд зможе відкласти видворення деяких імігрантів з гуманітарних взглядів. Ці спеціяльні причини це: поважне захворіння, каліцтво або старість в родині.

СВОБОДА SVOBODA
Український щоденник · Ukrainian Daily
FOUNDED 1893

Svoboda (ISSN 0274-6964) is published daily except Sundays, Mondays, and holidays by the Ukrainian National Association, Inc. at 30 Montgomery Street, Jersey City, N.J. 07302

Svoboda: (201) 434-0237 UNA: (201) 451-2200

Subscription: 1 year — $40.00, 6 months — $22.00, 3 months — $12.00
UNA members 1 year — $15.00. Change of address — $1.00. Make check or money order payable to "Svoboda".

Postmaster: Send address changes to:
"Svoboda", 30 Montgomery Street, Jersey City, N.J. 07302
Tel.: (201) 434-0237, (201) 434-0807, (201) 434-3036

Second Class Postage paid at Jersey City, N.J

P.O. Box 346 Jersey City, N.J. 07303

Коливання на біржі

Біржа завжди є барометром економічної ситуації, а що економіка і політика тісно взаємно пов'язані, то біржа віддзеркалює теж існуючу у країні політичну ситуацію. В історії Америки сумною датою був день 29-го жовтня 1929 року, коли то нотовані на біржі акції вартости 15 мільйонів дол. — тодішнього часу — втратили всяку вартість і до кінця того року втрати на нюйоркській біржі дійшли до 15 більйонів дол. Це був „чорний день" американської економіки, який закінчив період добробуту після Першої світової війни і започаткував так звану велику депресію, в якій тисячі багатіїв і заможних громадян стали буквально прошаками. Відомі на вулицях Ню Йорку, Чикаґо чи Лос Анджелесу „боми" стали явищем цієї великої депресії: прохожі не здогадувалися, що ті нуждарі під стінами кам'яниць — це вчорашні фінансові потентати.

Коливання на біржі буває постійним явищем. Бо стан на біржі залежить також від політики великих корпорацій, які рішають продавати чи скуповувати акції і від спекулянтів, які штучно спричинюють упадок акцій, щоби їх купувати по низькій ціні з розрахунком, щоби при їхній звишці заробляти великі суми. Під час великої депресії найбільше користали власники готівки, бо тоді за безцін можна було купувати нерухомості.

Але в останніх семи роках нюйоркська і чикаґська біржі виявили розмірну стабілізацію, ба навіть вказували на щораз кращу економічну і політичну ситуацію. Ощадностева політика президента Рональда Реґена переборола інфляцію, зросла продукція промислових і ремісничих підприємств, безробіття впало нижче 7-ми відсотків населення, значно зріс загальний крайовий прибуток. Але немає світел без тіней. Поруч із зростом згаданого добробуту, який появився у масовій жвавій внутрішній торгівлі (люди купували й купують, бо мали довір'я до завтрішнього дня) — хронічним явищем став астрономічний щорічний державний бюджет і такий же дефіцит торговельного балянсу. До того долучилися неґативні політичні факти. Традиційне суперництво між Білим Домом, себто екзекутивною владою і Капітолем, владою закордонною, за примат, перетворилося у явну ворожнечу. Це проявилося однаково у слідстві конґресовою комісією юстиції над засекреченим продажем зброї Іранові як і в переслухуванні кандидата до Верховного Суду Роберта Борка. Ця ворожнеча між Конґресом і Президентом знайшла відгук і в ділянці фінансової політики. Конґрес відкинув проєкт нового державного бюджету Реґена, знову ж Реґен загрозив своїм вето проти бюджету, виголошеного Конґресом. Реґен є принциповим противником нових податків, які латали б дефіцит і прихильником високого бюджету на оборону. Демократична більшість противиться обом цим принципам.

У наступному році відбудуться нові президентські вибори. Невідомо, який буде їхній вислід, бо настала непевність щодо політичної майбутности. До всіх тих фактів приєдналася ще загроза війни в обширі Перської затоки та неспокій у Центральній Америці, при чому знову таки тут існує суперечка між Президентом і Конґресом. Зберігання на водах обширу Перської затоки величезної морської армади коштує великі мільйони. Біржеві спекулянти не рахуються з такими політичними чинниками, як державницький престиж чи суперництво з СССР за володіння морями. Вони дивляться на цифри і ті цифри їх лякають.

Усе воно разом склалося на те, що в минулому тижні наступила на біржах Ню Йорку й Чикаґо раптова велика знижка всіх акцій. А що американська економіка найтісніше пов'язана з економікою усього вільного світу, що й подібне явище проявилося на біржах Західньої Европи, в Японії, Гонґ Конґу і в австралійському Сиднеї.

Рішуча заява президента Реґена, що немає ніяких сутніх причин для паніки та водночас заява Президента і речників Конґресу, що вони готові разом вирішити долю бюджету і закордонної торговельної політики, внесло деяке заспокоєння. Реформи, що їх перевів Ф.Д. Рузвелт під час великої депресії 1930-их років внеможливлюють повторення тодішніх катастрофальних наслідків біржевої паніки. Фонд соціяльного забезпечення допомагає безробітним. Секретар скарбу як і голова державної федеральної резерви склали заспокійливі заяви щодо відсоткової стопи та стабільности доляра. Передбачають недалеку міжнародну конференцію, яка займеться всіма цими справами. Реґен каже правду: нема причини до паніки.

Степан Женецький

РЕҐЕНІВСЬКИЙ ДЕТАНТ

Перший детант, тобто „мирна співпраця" між Америкою і Совєтським Союзом, після довгої холодної війни була заіснувала між урядом президента Айзенгавера і московсько-комуністичним режимом, очолюваним Хрущовим. Цей перший детант закінчився після зістрілення совєтами американського розвідчого літака над Сибіром, після чого настала знову холодна, навіть дуже холодна війна, яка лютувала аж до президентури Джана Кеннеді, і малощо не довела до справжньої американсько-совєтської війни із-за інсталяції совєтських ракет на Кубі.

Наступний детант започаткував президент Ніксон у його другій каденції. Цей ніксонівський детант був дивний тим, що його почав Президент, що був дуже ворожо наставлений до комунізму, а зокрема великий ворог Совєтського Союзу, який просто зробив свою політичну кар'єру на антикомунізмі. Цей другий детант тягнувся через президентури Форда і Картера і його Москва знаменито використала для себе, розбудовуючи свою мілітарну потугу до тієї міри, що випередила в озброєнні Америку і стала першою мілітарною потугою у світі.

Цей детант скінчився з вибором президентом Америки Р. Реґена. Цей чи не найбільший американський Президент-антикомуніст, а зокрема, найбільший ворог московської комуністичної імперії, що її вірно охрестив „імперією зла", припинив шкідливий для Америки й цілого вільного світу детант, розбудував наново американську мілітарну потугу і відновив повагу до Америки у світі, яка була дуже зменшилася за час президентів, його попередників Форда і Картера.

Та на превеликий жаль і шкоду так самої Америки, як і цілого вільного світу, а зокрема, на велику шкоду поневолених Совєтським Союзом народів, з президентом Реґеном стається, а чи вже сталося те саме, що трапилось з президентом Ніксоном: з великого антикомуніста, а зокрема великого ненависника „імперії зла", московської комуністичної тюрми народів, він, під кінець другої каденції своєї президентури, йде на домовлення з Кремлем. Американські політичні знавці кажуть, що з багатьох несподіванок, які мають місце під кінець президентури Реґена, найбільшою серед них є детант, тобто мирне співіснування зі Совєтським Союзом, який починається, а чи фактично, вже почався і діє. Бо як воно не дивно, але президент Реґен, який почав і виграв свою двотермінову президентуру бравурною, словною атакою на московську „імперію зла", що є дуже вірним, просто клясичним окресленням цієї сучасної тюрми народів, — кінчає її акордами мелодії „де згода в сімействі" з її ватажками! Обидві сторони: американський президент, правий консерватист, Роналд Реґен і московський найвищий ватажок, комуніст, Міхаїл Ґорбачов, підштовхнений внутрішніми вимогами господарсько банкрутуючої імперії, а перший під тиском деяких своїх наївних дорадників, мовляв, щоб зайняти визначне місце в історії, то конечно треба домовлятися з Москвою — прямують понад своїми ідеологічними настановами, до вершинних розмов.

У своїй промові виголошеній 26-го серпня ц.р., в Лос Анджелесі, президент Реґен тепло висловився щодо зменшення зброєння і холодно про совєтський мілітаризм. Холодні вислови були спрямовані в сторону домашніх консерватистів, щоби вони були впевнені в дальшому існуванні т. зв. Доктрини Реґена — допомогою протикомуністичним повстанцям, домаганням, щоб Москва поменшила затиск Східньої Европи, розібрала берлінський мур і вийшла з Афганістану і Нікараґуа.

Але оперативною частиною цієї промови, тобто, її справжньою метою, була підготова до зустрічі на вершинах перед закінченням біжучого року, на якій має бути підписаний договір про зменшення ракет середнього засягу. З цією метою канцлер Західньої Німеччини Гелмут Коль також погодився на усунення 72-ох перестарілих ракет типу Першінґ ІА. І хоча він знав це вже раніше, що він мусітиме це зробити, але вибрав відповідний час, щоб прихорошити привітання Еріха Гонекера, лідера Східньої Німеччини в Бонні — що трохи подібне на зустріч на вершинах в центрі Европи, як додаток до повного детанту, тобто політики „де згода в сімействі" великих надпотуг.

У своїй промові в Лос Анджелесі, президент Реґен проминув справу контролі зброєнь, а головну увагу присвятив намаганням, щоб спільно з режимом Совєтського Союзу закінчити війну між Іраном і Іраком, та щоб започаткувати справжню нову епоху у відносинах між Сходом і Заходом, отже новий детант, тобто згадувану вже політику до пісні „де згода в сімействі" між Америкою і московською комуністичною імперією.

Та які б там відносини не існували між Вашінґтоном і Москвою, але в останньому часі виглядає, що ідеологічних ноток між ними не заторкується. У Женеві під сучасну пору проходять наради в справі війни в Афганістані між Америкою і Совєтським Союзом з одної сторони, та між Афганістаном і Пакістаном з другої сторони, під наглядом Об'єднаних Націй. З усього наявно, що москалі зазнають великих втрат в літаках і ракетах від американських ракет типу Стінґерів, вистрілюваних афганістанськими повстанцями, і дуже хочуть якось вийти з лицем з того їхнього в'єтнамського балаґану. Це може бути випадкове, але одночасно Москва повідомила, що вона зменшує доставу нафти для сандіністів у Нікараґуа. Ця заява Москви мала б бути тиском на сандіністів, щоб вони погодилися на замирення в Центральній Америці.

Політичні знатоки у Вашінґтоні віщують, що цієї

(Закінчення на стор. 4)

ПРО ЦЕ І ТЕ

Про клич „Лицем до молоді!"

Уже від довшого часу у нас не переводяться різні кличі. Одні тривають довше, другі коротше, але, здається не можна уявити собі громадського життя без відповідного клича.

Коли і хто перший кинув цей клич „Лицем до молоді!" - важко нам тепер ствердити, але про потребу станути обличчям до молоді читаємо статті у пластовій пресі вже в перших роках після закінчення Другої світової війни. Відтак цей клич підхопили всі і він час від часу випливає при різних нагодах, при різних зібраннях чи з'їздах, коли хтось необережно пригадає, що ці організації не існують самі для себе але що слід їм думати про майбутнє, в якому сьогоднішня молодь перебере їхні місця.

Але в загальному саме цей клич, який повинен бути постійно актуальний в щоденному житті — призабутий десь на дні нашої совісти. Розуміється, ми постійно вимагаємо від нашої молоді повної участи у тому громадському житті, яке ведемо на наш лад із нашим способом думання та розв'язуванням проблем. Ми уважаємо їх прикрасою, без якої важко уявити собі національну імпрезу, бож „молодь — надія народу". Але цей зовнішній момент, звичайно, лише відштовхує нашу молодь від українського життя, коли за ним не ховається нічого глибшого, передусім коли немає ніякого зрозуміння для тих, перед якими нібито стоїмо віч-на-віч.

Коли призадумуємося над цим, ніяк не можемо пригадати собі в останніх роках ні одної акції, яка б оправдувала існуючий клич „Лицем до молоді!" Але зате бачили ми тих дітей часто з прапорами як старалися терпеливо вислухувати довгі промови „батьків народу", на маніфестаціях і зібраннях, як розпроваджували публіку на місцях на концертах і театральних виставах, як відбирали плащі в ґардеробах, як маршували рядами в одностроях, як виводили гагілки під церквою. Розуміється, постійно також ми напоминали їх говорити по-українському, ходити до української школи, вчитися українознавчих предметів, не даючи, однак, до цього відповідних книжок, матеріялів, учителів, шкіл і не даючи цій молоді підтримки і відповідного признання.

Наша громада якось так є зайнята собою, справами „важливішого" порядку, як молоддю, так що цю, ключову для дальшого українського життя у вільному світі ґенерацію, залишає без конечної для неї уваги. А ця молодь думає, обсервує та виносить відповідні для себе висновки, які ніяк не є для нас — старшого покоління прихильні та будуючі.

Недавно мали ми нагоду бути учасником одного із численних українських засідань, на якому з обов'язку було кілька молодих людей-студентів коледжу. Як часто буває, на наших засіданнях дискусія велася в піднесеному тоні, бо заторкнені були особисті амбіції, а вони завжди у нас беруть верх. Цілий вечір пройшов на обговоренні несуттєвих справ, хоч темою мав бути з'їзд організації молоді. На закінчення з дрижанням у голосі сказала одна із присутніх молодих студенток, що вона так розчарована способом дискусії та браком зацікавлення проблемами молоді, що втратила зовсім охоту до дальшої громадської праці.

Не було чого їй дивуватися, — але чи справді ми, старші не можемо відсунути на другий плян своїх маловажних, дрібних непорозумінь, амбіцій, боротьби за параграфи і таки справді на ділі, а не на словах звернутися „Лицем до молоді?" Якщо того не зробимо в найближчому часі — тоді існує небезпека, що залишимося у всіх наших організаціях самі і не буде кому прийти нам на конечну зміну.

Про це було б добре подумати і тим, що саме при кінці тижня будуть радити над долею пластової організації в ЗСА на чергові два роки.

О-КА

Дописи з життя громад, установ, організацій, інституцій чи осіб, включно з посмертними згадками-некрологами, мають бути не довші за три сторінки машинопису, писані через два інтервали на друкарській машинці і лише на одному боці листка паперу. Якщо допис писаний рукою, слід також дотримуватися великих відступів поміж рядками і писати розбірливо (дехто розуміє цю вимогу як писання великими літерами, насправді літери мають бути малі, але великі проміжки поміж рядками, щоб було де поправити речення, якщо зайде потреба). Дописи слід надсилати до редакції до десяти днів після описаної події. Редакція застерігає за собою право скорочувати дописи і правити мову. Просимо дописувачів подавати повні імена і прізвища у своїх матеріялах, не скорочуючи їх. У випадку англійських назв чи прізвищ слід подати їх і по-англійському і по-українському — *Редакція*

Володимир Барагура

ПОЖВАВЛЕННЯ РЕЛІҐІЙНИХ ВИДАНЬ

Епохальна історично-релігійна та державницька подія — Хрищення Руси-України стала спонукою й дала поштовх до пожвавлення видавничої діяльности, яка пов'язана з тим релігійно-державницьким актом прямо або посередньо. Деякі публікації вже появилися або є в ході появи, інші заплановані або в стадії приготування. Характер їх різнорідний — науково дослідний, як наприклад, Гарвардський Проєкт задуманий на ґрандіозну міру, науково-популярний, врешті релігійно-морально-виховний. Це видання, які самої події Хрищення не стосуються і її не заторкають, але повязані з нею ідейно, навіяні її духом, спонукані нею.

До таких видань, що появилися в сприятливій атмосфері, осяяній величчю прийняття Христової віри нашими предками завдяки державницькому думанню княгині Ольги й Володимира Великого належать і два скромні, але з погляду релігійно-церковного, релігійно-морального й національного виховно будуючі, корисні і вартісні, бо мета їх піднести зір молодої української людини від життьової щоденности до вищих духових сфер. Це — „Календар Української Дитини на 1988 рік", виданий Гуртком Прихильників Української Дитини та книжка „Світло Істини і Сіль Землі", видана заходом „Української Книжки". Оба видавництва знаходяться в Торонто, Канада.

„Календар Української Дитини" уклала Рома Чумак-Горбач. Обкладинка прикрашена іконкою-мозаїкою Богоматері св. Софії в Києві, заголовний напис виконала Ліда Палій. В календарі є розповідь д-ра Маркіяна Терлецького про акт хрищення киян в 988 році та картина, яка зображує цю подію. У тексті багато релігійного матеріялу — молитви, церковні пісні, вислови з св. Письма, християнські привіти українського народу, позначені важливіші релігійні свята. Поруч цього релігійного матеріялу є віршики на всі пори року й на всі місяці, казочки, коротенькі оповідання та розповіді, пісеньки, скоромовки, приповідки, лічилки, ігри, забави, сміховинки, запитання, завдання до самостійного опрацювання дітьми. Зазначені теж родинні й національні свята. Матеріяли рясно прикрашені кольоровими ілюстраціями. На двох окремих сторінках поза календарем вміщено багато ілюстрованих загадок і розваг, а відповіді на них подано на задній сторінці обкладинки. Календар можна покласти на столику, або почепити на стіні. Ціна — 5 дол.

Книжечка „Світло Істини і Сіль Землі" призначена для молоді в юнацькому віці, а теж для старшої молоді, зокрема університетської. Ця книжечка авторства французького релігійного діяча Р. Плю, в перекладі українською мовою Ярослава Чумака, виходить уже другим накладом. Автор написав її на бажання „Союзу французької молоді" і Апостольства Молитви. Призначена вона для молоді, яка в сьогоднішньому морально захитаному світі знаходиться на розпутті поміж добром і злом і не знає куди прямувати, щоб знайти сенс і ціль життя. Книжечка в згущеній, але прозорій формі дає підростаючій молоді вартісний, просякнутий ідеалами християнської віри й моралі матеріял до роздумування. Це наче духовий путівник для молоді, який вказує їй шлях як жити по-християнському і втішатися повнотою життя в позитивному сенсі.

Автор підкреслює вагу роздумування над справами вищого порядку. На таке самотнє роздумування над собою та над довкільним світом і життям повинен кожний молодий чоловік присвятити денно бодай 10-20 хвилин, відірвавшися від гамору буденщини. Книжка поділена на сім розділів, а в кожному обговорено низку життьових питань, які автор розглядає під кутом Христових слів: „Що з того, коли людина здобуде цілий світ, але втратить свою душу". Автор нічого читачеві не накидає, він тільки підсуває проблеми до роздумування і самостійної розв'язки читачем. Але всі ці поставлені проблеми мають цілеспрямовання — як жити праведно на землі в розумінні християнської науки, щоб заслужити на вічне щастя після смерти.

Хоч книжечка подумана для молоді, то з користю прочитає її й людина старшого віку, бо ніколи не є запізно піднести свій зір угору, зробити іспит сумління, покаятися й ушляхетнити себе. Це потрібне зокрема нам, щоб із чистою душею зустріти величний ювілей Хрищення нашого народу.

Книжечка має 135 сторінок невеликого кишенькового формату (7x4½ цаля) в кольоровій обкладинці з подобою Христа-Спасителя та з зазначенням, з якої нагоди вона видана. Ціна книжки 8 дол.

Замовляти оба обговорені видання на адресу: Ukrainian Book Publishing 16 Rivercrest Rd Toronto, Ont. M6S 4H3 Canada.

Роман Савицький

БЕТГОВЕН І БАРВІНСЬКИЙ

Видатна піяністка-педагог Таїса Богданська подарувала вибраним слухачам уже другу стерео-платівку, що тим разом складається із трьох фортепіянових сонат Людовика ван Бетговена. Свою працю вона присвятила пам'яті покійного мужа, Петра, шанувальника музики цього німецького велетня і революціонера у формі сонати.

Твори Бетговена вже записували на платівки українські солісти із славетною Любкою Колессою включно. Проте Т. Богданська є першою українською піяністкою, яка не тільки звернулася до Бетговенівської сонати, але дала їх три на одній платівці.

Таїса Богданська є вихованцем таких відомих педагогів фортепіяну як Роман Савицький (Львів), Андрій Корольков і Ролянд Раупенштраух (Відень), Сімоур Бернштрайн (Ню Йорк) і ін. Вона успішно дебютувала в Карнеґі Рісайтл Голл і виступала з концертами в головних містах Америки, Канади й інших країн.

Нова платівка Т. Богданської складається із таких сонат Бетговена: рання Соната Оп. ч. 1, Соната Оп. 27 ч. 2 („Місячна") і Соната Оп. 31 ч. 3.

Піяністка простудіювала ці архитвори до найменших подробиць і дала нам свою інтерпретацію згідну із засадами клясицизму і романтизму — двох великих світів у яких розвивалася Бетговенівська стихія. Вона відповідно відчула стиль „Місячної сонати", яка находиться на грані тих двох світів, хоч фінал цього твору автор цих рядків волів би мати у більш „фуріозній" інтерпретації. Усе таки спостерігаємо що Т. Богданська — чутлива піяністка, яка знає, коли навести сильніший удар, а коли дати музиці нагоду прозвучати більш наспівно. В неї виразний такт, динамічні контрасти і активні відхилення, коли вони потрібні.

Платівка записана у передовій студії Ар-Сі-Ей (Ню Йорк) на концертовому „Стайнвею", який колись належав віртуозові С. Рахманінові. Обкладинку виконали мистці: Марія Голіната, Григорій Гивель і Рута Кисілевська. В цілому це вартісне надбання у нашій громаді, яка не може похвалитись численними платівками клясичної музики. Платівку можна набути у книгарні „Сурма" (Ню Йорк) і „Дніпро" (Нюарк).

• • •

На другий, 1988-ий рік, припадає 100-ліття народження композитора, піяніста, педагога і критика Василя Барвінського. Його заслуги для української культури — великі, а його місце в українській музиці — високе і почесне.

Щоб гідно відзначити цю дату, під патронатом Українського Музичного Інституту Америки, Інк. реалізується „Проєкт в століття В. Барвінського." До праці приступило тріо музик в складі: Марта і Роман Савицькі та німецький піяніст-органіст Михайло Ґрілл (Мюнхен), великий ентузіяст творчої спадщини В. Барвінського. М. Ґрілл — вихованець Високої музичної школи в Мюнхені, постійно виступає із симфонічними оркестрами і хорами Баварії. Він виступав теж в таких країнах як Східня Німеччина, Ліхтенштайн, Франція, Еспанія, Туреччина й інші.

До української культури взагалі, а до музики В. Барвінського зокрема, прихилив М. Ґрілла швагер нашого композитора, Олександер Пулюй та його дружина, німецька графиня Альфеда Гогенталь, м. і. тонкий знавець українського мистецтва. Це вони вможливили появу в 1981 році стерео-платівки у виконанні М. Ґрілла, яка включала Прелюдії і „Мініятюри на українські народні теми," до речі першої такої платівки із фортепіяновими творами нашого композитора.

Після невіджалуваної смерти Олександра і Альфеди Пулюїв, М. Ґрілл почувається до обов'язку продовжувати ними розпочату працю. Він повсякчасно твердить що музика Барвінського завжди актуальна, що вона високоякісна не тільки в українському середовищі, але і на західньоевропейському пляні. М. Ґрілл підкреслює, що ми повинні докласти всіх зусиль щоб утривалити спадщину В. Барвінського. Вистачить сказати, що в сучасному зматеріялізованому світі Михайло Ґрілл — це поява, без сумніву, шляхетна та ідейна, і з нею співпрацювати професійно не тільки легко й приємно а невідмінно треба.

Які пляни нашого проєкту? Це перше всього видання тривалих матеріялів. В архіві Любки Колесси піяністка Люба Жук натрапила була на автографи рідко виконуваних або цілком невідомих фортепіянових творів В. Барвінського як велика Соната та барвиста і репрезентативна „Українська сюїта." Із цих творів задумуємо здійснити нову стерео-платівку у виконанні М. Ґрілла та супроводі до платівки нотні видання для докладніших студій цих творів новими піяністами чи музикознавцями. У плянах низка концертів фортепіянової музики В. Барвінського у чільних містах Америки й Канади (починаючи з Ню Йорку) у виконанні М. Ґрілла.

У дальших наших намірах — програма у престижовому „Радіо Ню Йорк Таймс," і ювілейні статті в українській пресі та в американських фахових музичних журналах.

Згадані вище пляни вимагають значних фондів і в тому напрямі ми робимо ряд конкретних заходів. З'явився вже відповідний заклик-інтерв'ю пера ред. Любови Коленської у „Свободі" та в „Українському тижневику." А в останньому часі начебто прийшов нам на допомогу дух самого Бетговена. Його виконавець Т. Богданська призначила дохід із перших 100 примірників її платівки на наш проєкт.

Почин шляхетний. А такими були власне аристократи духа. Бетговен і Барвінський.

• • •

Охочих допомогти прохаємо надсилати пожертви (звільнені із податку) на адресу: Roman Sawycky, P.O. Box 375 Cranford, N. J. 07016, Чеки слід виписувати на Ukrainian Music Institute of America, Inc.

ЕСПАНСЬКИЙ СУД В МАДРИДІ засудив на 47 років тюрми палестинського терориста Нассера Гассана аль-Алі, який в 1986 році намагався при допомозі бомби підірвати в повітря ізраїльський пасажирський літак повітряної лінії „Ель- Аль". Як було виявлено під час процесу, Алі передав в Мадриді валізку з вибуховим матеріялом еспанцеві, який за велику фінансову винагороду, мав завезти валізку до Тель Авіву і передати її адресатові. Очевидно, бомба мала експльодувати в повітрі і ані еспанець, ані пасажири та обслуга літака не долетіли б до Тель Авіву. Підсудний прийняв вирок холодно і взагалі не відповів на питання судді та прокуратора.

ПІСЛЯ ВЕЛИКОГО СПАДКУ цін на нюйоркській біржі в понеділок, 19-го жовтня ц.р., паніка серед власників вартісних паперів зменшується бо в останні два дні біржа почала повертатись до нормального стану. Аналітики висловили обережний оптимізм однак сподіються ще нерівномірних коливань у майбутньому. З деяким утихомиренням Волл стріту, біржі в Токіо та Лондоні також почали видряпуватися на поверхню ринку.

Григорія Олександровича

КОСТЮКА

Почесного Голову

Об'єднання Українських Письменників

„СЛОВО"

сердечно вітаємо із славним

85-річчям трудолюбивого життя

і щиро бажаємо щасливого довголіття

при міцному здоров'ї та в неслабнучій

творчій активності.

Президія ОУП „СЛОВО"

Остап Тарнавський
Святослав Гординський
Олег Зуєвський
Юрій Бойко-Блохин
Дмитро Чуб-Нитченко
Уляна Любович-Старосольська
Осип Зінкевич

ТОВАРИСТВО СВЯТА СОФІЯ — КОМІСІЯ ПАТРІЯРШОГО ФОНДУ

повідомляє:

на **ПАТРІЯРШИЙ ФОНД** зложили

VIII — 87

1,000.00 дол. — Роман Вергун — Подяка Всевишньому за вислухані молитви в тяжкій недузі, за посередництвом св. ап. Юди Тадея і Слуги Божого Митрополита Андрея;
500.00 дол. — Роман Вомпель;
200.00 дол. — д-р Тетяна Доберчак — на видання Словника;
по 100.00 дол. — д-р Александер Ґудзяк, д-р З. Лев Мельник;
50.00 дол. — Модест і Ірена Кливак;
по 25.00 дол. — Олена Куса (в пам'ять братів бл. п. Климентина і Володимира Біленьких), Анатоль Ромах (замість квітів на могилу бл. п. мґра Ярослава Щербанюка), Григор Мельник.

На радіопрограму „Голос Української Діяспори" зложили:
100.00 дол. — Українська Щадниця у Філядельфії (щомісячний даток);
30.00 дол. — Дарія Кузик.

У пам'ять бл. п. Володимира Сусли зложили:
50.00 дол. — Ігор і Рома Гайда;
30.00 дол. — Ольга Сусла.

Листи ч. 0060А, 0063А, 0059А і 0057А — Різдвяна збірка на терені Аллентавн, Істон і Бетлегем, Па. — переслав Дмитро Хорват.

Листа ч. 0060А — збірщик: Дмитро Хорват — Аллентавн, Па., зложили:
50.00 дол. — Дмитро і Марія Хорват;
по 25.00 дол. — Ярослав Хорват, Богдан Хорват, д-р Ігор Федорів, Петро Сукіна, Ярко Кіндрачук;
по 20.00 дол. — Стефан Когут, Ірена Клисяк, Стефан і Ірена Голод;
по 15.00 дол. — д-р Іван Мончак, мол., Вільям Ґраул, Пекарня „Іджіп Стар", В. Райхенбах зі сином;
по 10.00 дол. — Іван Стасів, Петро Гомка, Дмитро й Анастазія Ґудз, Михайло Іванів, Михайло і Катерина Путько, о. Едвард Гідзіно, Роберт Турко, Григорій Ґолець, Іван і Ольга Старенький, Михайло і Стефанія Ґолець, Анна Пукшин, Стефан і Ольга Петровський, Іван і Ольга Чаплівські;
по 5.00 дол. — Петро Капустяк, Едмер Шефер, крамниця „Севенс Стріт Делішес", Анна Вокрин, Іван Козак, Михайло Белзецький, Микола Проць, Михайло Качмар, Роман Олещук.

Листа ч. 0063А збірщик Дмитро Хорват в Аллентавн, Па., зложили:
25.00 дол. — Александер і Стефанія Білинські;
20.00 дол. — Антін Мурин;
по 15.00 дол. — Іван і Евгенія Пиріг, „Бруверс Аутлет", Річард Лайд;
по 10.00 дол. — Симон і Анна Кадінґо, Стефан і Марія Кацапир, о. Василь Чекалюк, Володимир Вербовський, Кус Бротерс, Джак Щук;
по 5.00 дол. — Іван Кохан, Євгенія Морковчук.

Листа ч. 0059А — Зібрала Катерина Когут в Істон, Па., зложили:
по 20.00 дол. — Н. Н., Ілько Когут, Петро й Ірена Залиба;
11.00 дол. — Катерина Когут;
по 10.00 дол. — Роман Мац, Ева Яремчук, Джосефіна К.;
по 5.00 дол. — Винницькі, Анна Войцікевич, Софія Ковалик, Мари Плетчан, Іван Любовський, К. Гуґель, Стефан Колодруб, Дмитро й Анна Вирисюк, Христина Попович, Анна Строт, Марія Т., Михайло й Ольга Кусиндра, Анна Карлаб, Анна Краєр, Гелен Генк;
по 2.00 дол. — Михайло Баранчек, (нечітке).

Листа ч. 0057А в Бетлегем, Па., зложив:
10.00 дол. — Василь Кацапир.

Товариство Свята Софія — Комісія Патріяршого Фонду — складає щиру подяку усім вельмишановним жертводавцям і збірщикам.

Всі датки на Патріярший Фонд Товариства Свята Софія можна відтягати від податків: IRS No. 23-7380645.

Всі чеки просимо виписувати на:

St. Sophia Religious Association — Patriarchal Fund

та пересилати на адресу

7911 Whitewood Rd., Philadelphia, Pa. 19117

Симпозіюм Літературознавчої комісії в УВУ

Під егідою комітету підготови наукового конгресу в Тисячоліття Хрищення Руси-України відбувся в Мюнхені в Українському Вільному Університеті 24-го і 25-го липня ц.р. симпозіюм Літературознавчої комісії на тему „Віддзеркалення релігійности в сакральній та секулярній літературі". Симпозіюм своєю тематикою згуртував поважне коло науковців, які співдіють з комітетом, а також зацікавлених гостей.

Симпозіюм був запляноване на кінець липня, — на час, коли в УВУ перебуває багато професорів та студентів — учасників літнього семестру і курсів в УВУ, що в значній мірі вплинуло на склад авдиторії, бо серед учасників, крім чисельно прибулих місцевих громадян, у тому числі і представників установ, були також студенти УВУ та студіююча молодь з діяспори (понад 70 учасників).

Симпозіюм відкрив голова ділової президії комітету проф. В. Янів, вітаючи ректора УВУ проф. Б. Т. Цюцюру, о. проф. І. Музичку, представника УКУ, членів комісій, колеґ професорів та всіх учасників. У програмі симпозіюму були дві літературознавчі сесії, які включали сім наукових доповідей.

Першою сесією, що відбулася у п'ятницю вечором, 24-го липня, керував проф. Ігор Качуровський (УВУ). В цій сесії було три наукові доповіді. Проф. Володимир Янів насвітлив менш відому сторінку у поетичній спадщині Т. Шевченка — його релігійність. Це й послужило виборові теми — „ 'Молитви' Тараса Шевченка як вияв української духовости", бо в „Молитвах" проявляється глибока релігійність поета, в них, зокрема, виразно віддзеркалені соціяльні прямування українського народу, які творять певну постійну послідовність, як це в доповіді виявлено на підставі аналогій (Сковорода, Костомаров, о. Великий, Руденко).

Вдалу аналізу релігійного життя Канадських українців дав проф. Володимир Жила (проф. УВУ і професор-емерит Тексаського університету) у своїй літературній доповіді „Християнські мотиви в українсько-канадській поезії". Прелеґент дав при цьому глибоку аналізу творчости українських канадських поетів (досі мало відому), які творять окрему групу в нашій літературі.

Про чесько-українські історичні і культурні зв'язки доповідала д-р Блянка Єржабкова (чешка, доцент УВУ) українською мовою, вживаючи прозірки. У своїй доповіді „До питання чесько-українських стосунків у галузі гагіографії та культурно-історичних пам'яток" вона дала досить обширну і цікаву порівняльну аналізу проявів цих релігійних пов'язань.

Після цих доповідей відбулася цікава дискусія в ділянці поглядів на прояви релігійної духовости в літературній творчості, в якій доповідачі відповідали на окремі питання або давали додаткові вияснення щодо джерел, на підставі яких вони основували свої погляди, розглянені у доповідях. Першу сесію закрив проф. І. Качуровський, повідомляючи і запрошуючи присутніх до наступної сесії.

Друга сесія відбулася у суботу по полудні, 25-го липня. Предсідником сесії, на якій виголошено чотири доповіді, був проф. В. Т. Жила.

Про ролю давньої апокрифічної літератури серед християн доповідав сеньйор професорів УВУ проф. Василь Лев (УВУ, УКУ, НТШ). У своїй доповіді „Апокрифи в давній українській літературі" проф. В. Лев дав джерельне насвітлення давньої важливої „теософічної" спадщини, яка була джерелом ширення релігійної духовости серед наших предків.

У відсутности проф. Яра Славутича з Альбертського університету в Едмонтоні його доповідь „Від землепоклонства до християнства" (поезія Б. І. Антонича) відчитала художньо Ганя Щепко. У своєму нарисі автор дає оригінальну характеристику теософічних шукань в поезіях Б. І. Антонича (1909-1937) — лемківського поета, в яких багато фантастики, на шляху його духової еволюції, також і в редакторській діяльності впродовж короткого життя.

Після відчитаних доповідей відбулася дискусія, а потім перерва.

В дальшій частині цієї сесії доповідав проф. І. Качуровський (УВУ, Мюнхен), який своїм нарисом на тему „Релігійно-містичні елементи в ліриці Михайла Ореста" всесторонньо насвітлив релігійні елементи в клясичній поезії Михайла Зерова, цитуючи окремі строфи його поезій, та згадав про деякі подробиці з його життя (поет помер у Мюнхені).

Творчість Лесі Українки схарактеризувала д-р Ольга Вітошинська (УВУ) під спеціяльним аспектом „Християнський світогляд Лесі Українки". Прелеґентка всесторонньо насвітлила прояви християнського світогляду у драматичній поезії Лесі та, зокрема, у драмі, в якій зображений світлий образ християнки (у протиставленні до дійсности серед „імперського Риму") і таким чином поетично представила дійсність в тодішній Україні.

По обох доповідях відбулася жвава дискусія, яку поглибили окремі запити і відповіді прелеґентів, що збагатило цей вечір.

Симпозіюм Літературознавчої комісії був незвичайно успішним, весь час мав добру авдиторію. Літературні доповіді мали науковий рівень, завершену структуру, що улегшувало в дискусії виміну думок.

На закінчення симпозіюму відбулася товариська зустріч, на якій за келихом баварського вина продовжувалися дружні розмови — виміна поглядів, думок, нав'язувалися знайомства. При цьому треба згадати, що в понеділок, 27-го липня, відбуто ще ділові наради програмової комісії під керівництвом голови проф. В. Янева, на яких обговорювано остаточну програму наукового конґресу в Тисячоліття Хрищення Руси-України, що відбудеться в квітні наступного року.

Д-р Б. Кузь

У ТРЕНТОНІ ВШАНУВАЛИ ПАТРІЯРХА ЙОСИФА

У третю річницю відходу Патріярха Йосифа у Господню Вічність заупокійну Службу Божу і Панахиду відправив у неділю, 13-го вересня, о. митрат Василь Макух. До торжественности відправ у великій мірі причинився спів хору під диригуванням Івана Бігуна.

По полудні того дня відбулися святочні сходини у церковній залі. Мистецьким оформленням сцени з портретом св. п. Патріярха Йосифа займався інж. Іван Микитин.

Святочні сходини відкрив голова патріярхального товариства мґр Микола Нагірняк. Вступне слово виголосила Дарія Кузик, яка насвітлила діяльність і невтомну працю Патріярха Йосифа для Української Церкви і народу, його великі заслуги, досягнення й терпіння у московських концтаборах. Пригадувала також про обов'язок продовжувати працю і обороняти права нашої Церкви згідно зі Завіщанням Патріярха Йосифа. При тому згадала про відкриття на Союзівці першого в Америці пам'ятника нашому Патріярхові. Відкриття пам'ятника довершив Владика Лостен, який на закінчення сказав: „А тепер співайте молитву за Патріярха". І тоді її заінтонував Іван Головка з Трентону своїм сильним голосом, а разом з ним співали чисельно зібрані миряни оту молитву, яку так високо цінив Патріярх Йосиф, бо вона є теж доказом зрілости Божого люду у стараннях за визнання Патріярхату. Важливість тої справи підкреслив у дні Патріяршого похорону Львівський Крилос словами: „Шануймо цей історичний титул патріярха, який він здобув... В цьому титулі містяться всі його надбання, здобутки і терпіння".

Головною точкою програми було висвітлення прозірок з життя Патріярха Йосифа, які з немалим трудом придбала д-р Дарія Миндюк. Ті прозірки потрібно було робити з різних світлин та книжок. Це цінний документальний матеріял, який опісля буде переданий до архіву УКУ в Римі. Велика праця д-р Дарії Миндюк є наявним доказом відданости ідеям Патріярха Йосифа та намаганням причинитися до збереження для майбутніх поколінь пам'яти про діла великого сина українського народу.

Посвячення й коментарі до кожної прозірки читала д-р Д. Миндюк, а при апараті допомагав інж. Орест Сеник. Перед очима глядачів пересувались події з ранньої діяльности Блаженнішого на рідних землях, а також деякі пов'язані з його мученицьким шляхом. Далі слідували зустрічі з Папою Іваном XXIII і Папою Павлом VI вже на волі. Опісля присутні мали нагоду знову пережити тріюмфальні канонічні подорожі Патріярха Йосифа, які в останній декаді стали надхненням для Папи Івана Павла II, що також відбуває канонічні подорожі до своїх вірних на різних континентах.

Перша подорож Патріярха Йосифа відбулася в 1968 році і тривала майже чотири місяці. У тому часі Блаженніший відвідав вірних УКЦеркви в Канаді, ЗСА та в країнах Південної Америки. нелегко було йому подорожувати у віці 76 років. Але потрібно було рятувати загрожене почуття єдности всіх віток нашої Церкви між собою, а також скріпити єдність із Церквою в Україні. Та єдність була поважно загрожена постійним промощуванням політики злиття з римо-католицькою більшістю в різних країнах.

Патріярх відбув ще канонічні відвідини ЗСА і Канади в 1973 і 1976 роках (у тому часі йому було вже 84 роки). А в міжчасі відвідував ще Европейські країни та Австралію. Ці подорожі Патріярха Йосифа у великій мірі причинились до відродження національної свідомости.

Багато прозірок було присвячено патріяршим надбанням, себто створенню Українського центру в Римі та многогранній діяльності Блаженнішого у тому вічному місті, де так багато прийшлося йому перетерпіти.

Все закінчилося многолюдним похороном св. п. Патріярха Йосифа при участі багатьох духовних і світських достойників, прощанням папи Івана Павла II, похоронними відправами та зложенням домовини у крипті після трикратного обходу собору святої Софії.

І так закінчився життєвий шлях великого сина українського народу, який для рідної Української Церкви жив і трудився протягом всього туземного життя, за неї страдав і її права відважно обороняв.

Патріярх Йосиф був людиною великих особистих чеснот і символом мучеництва Української Церкви і народу. Навіть багато визначних чужинців країн, що їх відвідав Патріярх Йосиф, уважали його майбутнім святим. Святим уважає його також о. Веренфрід Ван Страатен, який у своїй проповіді називає його мучеником, що вже давно перебуває у Бога. Благаймо отже Патріярха Йосифа словами молитви Ван Страатена: „Захищай свій бідний нарід, обдаруй наших священиків святістю і силою, розбуди у наших єпископів готовість берегти й обороняти твою спадщину, дай дипломатам надприродної розсудливости і не допусти до того, щоб вони далі продавали правду і справедливість за облудний зиск; та просвіти твого слов'янського папу із Польщі, щоб він знайшов шлях, що нас врешті допровадить до миру, справедливости і свободи...".

Д. К.

З'їзд абітурієнтів 1946 року української гімназії в Карльсфельді

В днях 27-го і 28-го червня ц. р. на Союзівці відбувся товариський з'їзд — зустріч першої, другої і третьої матур української гімназії в Карльсфельді.

Сорок один рік минув з того часу, як після Другої світової війни юначки і юнаки з усіх сторін України зібралися в Карльсфельді, щоб закінчити середню освіту. Так, 41 рік тому ми були молоденькими, повні сил та сміливих мрій і надій. Ми являли собою чарівну весну, що притягає, іде пробоєм і здобуває.

Весною 1946 року, здавши іспит зрілости і діставши дипломи, пішли пробоєм у вир життя. Нелегка була це справа, часом виглядала безнадійною. Однак ми при Божій помочі перемогли.

„Колеса крутяться — літа минають" — так і ми, хоч літа проминули, зустрілись і багато друзів себе не пізнавало. Не диво, що запитував один одного хто це є, з котрого відділу, або як називається. Не тривало це довго, одна пригадка, прізвище і вже всі були, як колись у клясі. Всі скоро себе пізнавали та згадували безжурні таборові дні. Приємно було бачити священика, лікарів, професорів, інженерів, банківських працівників та інших професіоналістів. Видно, що не змарнували своїх талантів.

Учасники з'їзду- зустрічі абітурієнтів української гімназії в Карльсфельді.

У суботу вечором відбувся бенкет. Він розпочався молитвою, яку провів парох Союзівки о. М. Харина. Мовчанкою вшановано тих, які відійшли у вічність. Господарями бенкету були Віра Моканюк-Кушнір і Роман Микита. Вірі і Романові належиться велике признання, що так гарно і професійно проводили цей вечір. Під час бенкету прочитано привіти від катехита о. Степана Тарновецького, професора Миколи Степаненка, друга о. Ігоря Мончака, подруги Ніни Мудрик-Мриц та друга о. Петра Когута з Европи.

Промовляли Віра Моканюк-Кушнір і Роман Микита, який провадив програмою бенкету. Після смачної вечері Петро Круль своїм гарним голосом відспівав вірш „Журавлям з Карлового Поля", який написав проф. Микола Степаненко з нагоди зустрічі, а музично оформив Петро Круль. Степан Феденко прочитав спогади про свої переживання в кацеті. З сольоспівами виступили Петро Круль і Ярослав Кушнір, а співали всі присутні. На бенкеті були подруги і друзі з нижчих кляс нашої гімназії і торговельної школи та гості, між ними 92-річна мама нашого колеґи Богдана Маркова. Багато учасників прибули з дружинами чи чоловіками. Після бенкету всі присутні перейшли до „Веселки" на пластову забаву місцевої станиці, щоб далі продовжувати товариську зустріч, потанцювати та пригадати дні молодости.

У неділю, 28-го червня, о 8.30 рано в гарній церкві Св. Трійці о. Степан Кузьма відслужив Святу Літургію і Панахиду за бл. п. директора, професорів, подруг і друзів, які відійшли у вічність. Всі учасники зустрічі з родинами під проводом Петра Круля дуже гарно співали під час Богослужби. Проповідь до своїх подруг і друзів виголосив о. Степан Кузьма, який приїхав на зустріч з Ванкуверу, Канада.

Після Богослужби Маркіян Стасюк зайнявся спільною знимкою всіх учасників зустрічі. Час скоро проминав, ще спільний обід та офіційне закриття зустрічі. Всі задоволені, приємно було зустрітись, побачитись та обмінятися думками. Всі рішили влаштувати наступну зустріч у червні 1989 року тут, на Союзівці.

Всі ми щиро вдячні пароxові о. М. Харині за його добре і щире серце та приятельську прислугу. Ми дякуємо управі Союзівки, голозно В. Квасові, за допомогу в проведенні цієї зустрічі. Щира подяка ініціятивному комітетові під проводом Віри Моканюк-Кушнір, який взявся до цього великого діла. Ця праця була нелегкою. Багато годин пішло на листування, телефонічні розмови, плянування тощо.

До милого побачення, дорогі подруги і друзі, на наступній зустрічі!

о. Степан Кузьма

СЕНАТ МАЛОЮ КІЛЬКІСТЮ ГОЛОСІВ одобрив пропозицію відложити до кінця цього року, а то й початку наступного року голосування щодо потягнень Уряду президента Роналда Реґена в Перській затоці. Це одобрення відсуває конфронтацію з Президентом в справі закону з 1973 року в конституційність якого не дуже вірить Президент.

ПРЕЗИДЕНТ РОНАЛД РЕҐЕН, у своїй промові перед провідниками Громадянської мережі для чужоземних справ, приватної організації, яка займається „лаббі" в Палаті Репрезентантів і Сенаті про допомогу для економічних і військових програм в чужих країнах, скритикував Когрес за велике зменшення ним запропонованої допомоги іншим країнам.

МІНІСТЕР ЗАКОРДОННИХ справ Норвегії Торвальд Стольтенберг заявив корепондентам, що норвезький уряд має в пляні збільшти на 20 відсотків допомогу для прокомуністичної Нікараґуа і започаткувати на території тієї країни розшуки за нафтовими джерелами та допомогти сандіністам придбати модерну технологію для цієї продукції. В минулому році сандіністи отримали від Норвегії економічну допомогу на суму 9 міл. дол. Незабаром група норвезьких спеціялістів від видобування оливної ропи відвідає Нікараґуа, щоб на місці зорієнтуватися в можливостях розвитку нафтяної індустрії. Політичні спостерігачі при тому підкреслюють, що Норвегія є членом Північно-Атлантійського Оборонного Союзу (НАТО) і тому не треба дивуватся, що Вашінгтон мусить зводити бої не тільки з комуністами в Центральній Америці, але навіть із своїми „альянтами".

ЗУСТРІЧ „РЕҐЕНСБУРЖЦІВ"

Третя з черги загальна зустріч колишніх мешканців Реґенсбурзького ДіПі табору (а разом і п'ята зустріч Реґенсбурзької гімназії) відбулася в суботу й неділю, 3-4-го жовтня ц.р., на оселі Українського Братського Союзу „Верховина" в Ґлен Спей, Н. Й.

У порівнянні до попередніх з'їздів, цьогорічна зустріч була менше чисельна, зате її атмосфера була надзвичайно тепла, дружня і прямо родинна, а почування спільности, рідности, а, може, й любови, переповнювали серця і були май же „намацальними" (запозичивши вислову сл. п. Євгена Маланюка). Погода, вправді, „недописала", але, переступивши поріг вестибюлю „Верховини", про неї вже ніхто на пам'ятав.

Перед полуднем у суботу, заки учасники з'їжджалися, реєструвалися, віталися і пізнавалися — комітет відбув своє засідання. Під час обіду їдальня була вже заповнена і шуміла радісним гамором.

Офіційно з'їзд відкрито о год. 2:30 по полудні тут же в бічному переділі при участі 66 зареєстрованих осіб. Привітав учасників та відкрив ділові наради Ярослав Сербин — голова комітету колишніх жителів оселі Реґенсбурґ. Після вшанування пам'яті померлих реґенсбуржців та проведеної о. Теофілем Гурком молитви вибрано до ведення нарад ділову президію у складі: голова — мгр Петро Балей, заступник — Романа Мисько-Яхторович, секретар — Людмила Ярко-Почтар. Також вибрано „ад гок" контрольну комісію в складі: Мирослав Бігус, Євгенія Новаківська, Ольга Кузик-Мочула. Ця комісія перевела контролю на місці, поскільки попередньо вибрані члени не змогли прибути. Вислухавши протокол з попереднього з'їзду, фінансовий звіт, звіт головного редактора, підсумки голови та вислід контролі контрольної комісії, учасники з'їзду виявили признання членам комітету і редколегії за працю, зокрема за видання цінної книги „Реґенсбурґ" та вділили одноголосно всім абсолюторію. Для закінчення праці, головно розпродажі решти книжок, впорядкування і передання зібраного архіву та надвишки фондів, вибрано ліквідаційну комісію, до якої увійшли: Ярослав Сербин, проф. Омелян Кушнір, Микола Кавка, Володимир Любка, Романа Яхторович, Людмила Почтар. Заключним словом і подякою П. Балея та молитвою закрито ділові наради з'їзду.

Після короткої перерви учасники приємно провели час за товариськими розмовами і зустрічами при багатому буфеті у вестибюлі, а потім перейшли до їдальні на святкову вечерю, яку відкрив Я. Сербин. Трапезу поблагословив о. Юліян Осадца — парох місцевої української католицької церкви св. Володимира, а вечором проводив Микола Кавка, який представив головний стіл та відчитав цілу низку привітів. Привіти наспіли з цілого світу: з Німеччини, Франції, Швеції, ну й найбільше з Америки та Канади. Багато вітань було передано в приватних листах, усно й телефоном. З Німеччини телефонічний привіт наспів від д-ра Володимира М'ялковського, а телеграмою від Оксани Бризгун-Соколик з Канади. Присутні, в числі понад 80 осіб, з увагою слухали щирі слова привітів і пригадували багатьох авторів з попередніх з'їздів. Непередбаченим у програмі був виступ Люби Гурко-Боднар, якій „сорока на хвості принесла вістку", що всіми шанований і люблений Микола Кавка-Мамай в короткому часі відзначатиме свої 75-ліття. Ціла заля спонтанно тепло привітала дорогого ювілята оплесками й грімким многоліттям. Вечерю закінчено молитвою, яку провів о. митрат Р. Ганкевич. У мистецькій частині взяли участь: Микола і Володимира Кавка (вірші й дотепи), Дарія Мельникович-Рихтицька — мистецький нарис і Володимир Осередчук — гра на гавайській гітарі сольо і в дуеті з Марійкою Ґеча на електричному органі. Опісля Оксана Теодорович висвітлила ряд прозірок, переважно з шкільного й пластового життя в реґенсбурзькій оселі, а Богдан Маланяк ще раз висвітлив відеострічку „В боротьбі за гідність" та деякі розвагові речі. За тим надійшла вже й північ. Надворі лив дощ, холодний вітер сердито шарпав шибами і пролазив у кожну щілину... Учасники чомусь скоро розбіглися по кімнатах, вперше зраджуючи традицію „пів до другої години".

Цілу ніч шаліла буря (щойно пізніше ми довідались, що ще мали щастя, бо кількадесят миль на північ сипнула вона 20-ма цалями снігу!.). Раннім ранком у неділю учасники з неогріваних кімнат, дзвонячи зубами, були у вестибюлі ще задовго перед відкриттям їдальні. Але вже з першими „добриднями", з першими приязними усмішками тепліло на душі, і розпростовувалися скулені від холоду плечі. І „ранні пташки", і „пізнюхи" (з огріваних кімнат) не можуть наговоритися. Та вже час на Службу Божу. Коротеньку віддаль до церкви більшість братії, а в тім і „діти матері природи" — пластуни, без сорому переїжджають у автах. Але вітер не дає за програну: розбурхує зачіски й рештки чуприн, зриває хустини, розвіває одяг, заліплює окуляри й охолоджує лисини мокрими платками снігу, а декому таки встигає добратися майже до кісток. Та ось ми вже в затишку чудової „гуцульської" церкви св. Володимира. Богослуження відправили три священики: парох о. Юліян Осадца, „реґенсбуржець" з Канади о. Теофіль Гурко і чоловік „нашої маленької" Олі Клапіщак — о. митрат Р. Ганкевич. Співав місцевий хор під орудою Гапія. Отець Осадца привітав усіх учасників реґенсбурзького з'їзду та виголосив проповідь про значення молитви. Після Літургії — Панахида за всіх реґенсбуржців. А їм уже „ність числа", розкиданих по всьому світі... Велично-зворушливе „Вічная пам'ять" об'єднало всіх і сильним акордом закінчило відправу, хоч ще довго звучало у вухах і відгукувалося в душі... На запрошення паніматки Осадци ще заходимо в залю під церквою. Дехто підкріплюється кавою і солодким, дехто ще надолужує розмови, наздоганяє пройдені роки. Та нас підганяють „до знимки", і знову збираємося у вестибюлі головного будинку. Фотографів багато, а чи будуть світлини — побачимо...

Ще коротеньке засідання ліквідаційної комісії, і управа „Верховини" просить на обід. Час летить ще швидше... І ось о. Р. Ганкевич промовляє кінцеву молитву, і починаються прощання. В декого й сльозина заблисла. „Чи ми ще зійдемося знову?" Та про це зараз не хочеться думати. Воно само прийде, коли всядемося в авта, літаки, коли опинимося знов на самоті...

А взагалі мені чомусь здавалося, що цим разом у загальний піднесений, гарний і дружній настрій непомітно вкрадалося якесь неокреслене і ледве вловиме почуття не то легкого смутку, не то невиразної осінньої туги. І хоч ніби в нічому „намацальному" це почуття не проявлялося, проте якось закрадалося у підсвідомість. А, може, нотки певного смутку пробивалися і з багатьох привітів, і з прочитаних поезій про роки і старість, і навіть, до певної міри, з нарису Дарії Рихтицької. Бо коли на двох попередній з'їздах Дарка, ніби за помахом чарівної палички, живо й радісно вела нас стежками минулого в Реґенсбурґ, в нашу молодість, то тепер до Реґенсбурґу вона післала лише дочку, а сама задовольнилася ностальгією і символічним квітом едельвайсу..

Невже ми так постарілись?! Проженімо ці думки та пляньуймо невдовзі знову зустрітись, щоб не переривати чарівної нитки нашої унікальної дружби. І якщо навіть зустрічі й набиратимуть дещо іншого „тону" — вони такі вартісні, дорогі й потрібні для віднови чогось вічно-юного і прекрасного в глибині нашої душі.

Людмила Ярко-Почтар

Хвилина Спільної Молитви

1-го Листопада

Цього року вже за 32-річним звичаєм об'єднують всі українці-християни 1-го листопада в нашому спільному молитовному поході в наміренні нашої переслідуваної Церкви та за відродження християнської України.

Час молитви за традицією синхронізований так, щоб ми в молитві об'єдналися всі, дослівно в тій самій хвилині, де б ми не були і що б ми не робили!

Час молитви зв'язаний з думкою про Рідні Землі, щоб і там всі могли помолитися спокійно, коли вони всі дома, після праці, чи десь далеко на самоті, де їм в молитві ніхто не перешкодить. Отже, молитву визначено на 22-гу годину вечора в Україні. Тій годині відповідає 20-та година середньоевропейського часу, отже 8-ма година вечора: Німеччина, Австрія, Італія, Бельгія, Еспанія тощо. Англія — 19-та година, Буенос Айрес (Арґентина) та Ріо де Жанейро (Бразилія) — 16-та година, Монтреаль, Торонто, Ню Йорк, Філядельфія і Вашінґтон — 14-та год., Чикаґо, Мінеаполіс, Вінніпеґ — 13-та год. по полудні, Сан Франсіско, Лос Анджелес, Ванкувер, 11-та год. ранку. Східня Австралія — Сидней 6-та год. рано, на другий день 2-го листопада і подібно у Новій Заляндії — 8-ма год. ранку на день 2-го листопада.

Щорічний молитовний похід почався в 1955 році у 25-ліття знищення УАПЦ і в 10-ліття арешту українських католицьких Владик. Спільна доля наших Церков, спільні мученики за віру наших предків, спільне бажання відродити прадідну віру, кажуть нам усім спільно помолитися на чужині за Божий мир на наших землях, щоб і вони могли вільно жити, свобідно визнавати Бога в Україні, як і ми Йому покланятися вже ціле тисячоліття!

Протягом 32-ох років, що минули від хвилини першої спільної молитви, приступили до спільної акції різні організації і на сьогодні хвилину спільної молитви організують спільно або поодиноко. Кожний повинен не тільки сам прийняти участь у молитві, але активно організувати все своє довкілля, щоб усі українські миряни включилися у спільний молитовний похід. Не повинно бути ні одного українця, що не молився б разом з нашим загалом. За переслідувану українську Церкву, за її керманичів, за наших геройських мучеників, за всіх терплячих на засланні, по тюрмах, по концтаборах, за їх мужність, витривалість у вірі, за перемогу правди, за відродження Християнської України, за нашу єдність та згоду, за щасливий поворот на рідні землі.

Помолімося також за Митрополита Андрея і за щасливе та скоре переведення беатифікації його.

Помолімся в наміренні святково і спільно відсвяткувати 1000-ліття Хрищення Руси-України.

Український Християнський Рух
Д-р Михайло Головатий
Д-р Роман Кобилецький

„Лемковина" в Рочестері

Концерт фолкльорного ансамблю „Лемковина" з Польщі, який відбувся у п'ятницю 30-го вересня ц.р., в Рочестері Н.Й., перейшов усі сподівання своєю оригінальністю, мистецьким оформленням і різнородністю добірного репертуару.

Прочитуючи ще раз точки програми, згадую із зворушенням виступ цього ансамблю, який залишить незатертий спогад на довгий час.

Хоч вирвані жорстоко із прадідної землі, наче птахи із гнізд, вони — це вже переважно молоде покоління — гуртуються знову разом, несучи у світ красу лемківської пісні, оригінальної лемківської ноші і звичаїв, засвідчуючи незаперечну істину, що ніхто не в силі вирвати рідної Лемківщини із лемківський сердець.

Під керуванням талановитого диригента і мистецького керівника Ярослава Трохановського, який поєднує в одній особі многогранні здібності, несуться зі сцени чарівні лемківські пісні, то сумні, знов веселі, як саме життя лемків. Моментами зворушують до сліз, то знову роз'яснюють лиця присутніх у радісному сприйманні веселих і дотепних пісень.

Молоді чисті голоси солістів лунають широким розмахом, з глибини душі, наче у безмежних просторах гір і полонин, куди переноситься думками зачарована публіка.

Свобідне і щире ведення програмою конферансьє Павлом Стефановським вводило приязний настрій і теплу атмосферу серед присутніх на залі.

Ансамбль „Лемковина" виправдав всеціло своє завдання врятувати неоціненні скарби фолкльору, виплекані віками у цій унікальній культурі.

Галина Павлічко

АМЕРИКАНСЬКА СЛУЖБА імміґрації і натуралізації повідомила, що совєтський танцюрист з Ленінґрадського театру опери й балету Андрей Устінов, який в Тексасі попросив налати йому право азилю у З'єдинаних Стейтах Америки, отримав запевнення, що він таке право отримає, а тимчасово йому загарантовано право перебування на підставі його прохання. Рівночасно повідомлено, що директор балетної асоціяції в Далласі Филип Сімарк погодився підписати з Устіновим тимчасовий тримісячний договір, на підставі якого він зможе професійно виступати в даллаському балеті, аж до часу поки влаштується в якомусь театрі на постійно. Дружина Устінова і два й піврічна донька залишились в Совєтському Союзі і він вірить, що совєтські власті дозволять їм прибути до нього в ЗСА.

ПРЕСОВЕ АҐЕНТСТВО Ройтерса інформує з Копенгаґену, що невідомий терорист вкинув до приміщення данського парляменту запальну бомбу, яка впала до кабінету прем'єр-міністра Поля Шлютерса, але прем'єр не був поранений і ніхто не постраждав від тієї бомби, яка спричинила тільки незначні матеріяльні шкоди. Звичайно будинок парляменту стережуть день й ніч поліціянти, а крім того телевізійна камера реєструє кожного відвідувача .

Колишні...

(Закінчення зі стор. 1)

товариства для оборони людських прав, що існує у Франкфурті, Західня Німеччина. Вони заявили чужинецьким журналістам, що мають намір працювати зовсім одверто та постійно інформувати централю у Франкфурті про те, як поводяться із політичними в'язнями в СССР, про „психушки", релігійні переслідування та інші порушення людських прав.

В останніх місяцях ряд досі нелеґальних журналів старається про право появлятися далі за згодою уряду СССР, в тому також „Український Вісник".

Усі основники нової української групи — це довголітні в'язні таборів. Два з них, М. Горинь і З. Попадюк, були цього року звільнені з таборів перед закінченням своєї кари.

Фестиваль Українського Села

Українське Село відоме нашій громаді не лише тим, що дає приміщення для старших віком, але і тим, що його імпрези є одними з найкращих у Дітройті. Усі вони відзначались добрим плянуванням і гарними програмами. До того роду імпрез можемо зарахувати вже другий з черги фестиваль Українського Села, який відбувся у неділю, 26-го липня, у власному приміщенні. Головою комітету була перша заступниця президента Юстина Неліґен. Вона дібрала до помочі цілий „штаб" осіб, яким приділила відповідні до бажання функції, тому що треба було підготовити льотерію, придбати до продажі уживані речі, подбати про харчі, належну підготову городу ну і саму програму. Помітним було те, що до помочі у праці зголосилися численні мешканці Українського Села.

Фестиваль відкрив о годині 12-ій по полудні президент корпорації Степан Вікар. Він привітав численних присутніх, нагадав кількома словами про ціль фестивалю і побажав приємно провести час. Першу частину програми виконала оркестра „Банджос оф Мішіґен". Ця популярна група виконала низку різних мелодій від давніх, майже забутих, до сучасних. Опісля розважав присутніх Петро Смеречинський. Він грав на переміну на гармонії і на ґітарі, у супроводі яких проводив спільним співом різних пісень усіх присутніх. Програму проводили на зміну С. Вікар і Ю. Неліґен.

Під вечір відбулось розгравання численних виграшів. Около тисячі присутніх, які відвідали приміщення Українського Села мали змогу їсти традиційні смачні українські страви, зустріти своїх знайомих і весело та приємно провести час.

Чистий прихід з фестивалю, який перевищив 5,000 долярів, майже доповнив суму, потрібну на закуп малого автобуса для мешканців. Приємно відмітити, що 1,000 дол на ту ціль подарував клюб Бінґе з Українського Села.

Успіх фестивалю вказує, що Українське Село за відносно короткий час здобуло собі належне місце в громаді і втішається її моральною і матеріяльною піддержкою.

Зенон Василькевич

Реґенівський...

(Закінчення зі ст. 2)

осени дійде до великих політичних домовлень між Вашінґтоном і Москвою, на підставі яких обі надпотуги матимуть нагоду упорядкувати свої власні, внутрішні клопоти. Коли президент Реґен і совєтський генсек Ґорбачов зустрінуться на наступній нараді на вершинах, то на ній вони значно менше обговорюватимуть контролю зброєнь, а напевно більше будуть радити над тим, як започаткувати направду нову епоху у відносинах між Сходом і Заходом політику детанту між Америкою і Совєтським Союзом.

ПРІЗВИЩЕ ТАНЦЮРИСТКИ

У репортажах про курси українських танків на Союзівці під керівництвом Роми Прийми-Богачевської надруковано неправильно у „Свободі" прізвище однієї із інструкторок. Її прізвище Таня Рубсамен. — Ред.